

Mærke til, at Nævningeinstitutionen har tabt noget af sin Popularitet i det store arbejdende Folk, det Folk, som hidtil, og med stor Grund, har rejst Klage over den Retsordning, vi have. Blandt denne store Masse af Medborgere staar Nævningeinstitutionen ganske sikkert lige saa populær og fordres lige saa kraftigt som nogen Sinde tilforn. At andre Klasser af Befolkningen, efterhaanden som de have maattet afgive Magten eller Dele af Magten paa forskellige Omraader, saaledes i Kommunalbestyrelserne, derved have tabt noget af Tilliden til Nævningeinstitutionen, og at denne Institutions Popularitet blandt dem muligvis kan tabe sig i samme Grad, som deres Indflydelse bliver mindre eller indskrænkes til, hvad den bør være, det bliver en anden Sag. Jeg er glad ved, at den højtærede Justitsminister har bibeholdt denne Institution i sit Forslag, og jeg kunde, i Modsætning til det ærede 1ste kongevalgte Medlem, ønske den udvidet endnu noget mere i folkelig Retning. Navnlig er jeg ikke ganske tilfreds med den foreslaaede Ordning med Hensyn til Samsætningen af Aarslisten, hvorved forskellige enkelte Mænd komme til at fastsætte Aarslisten for Nævninger. Det foreslaas jo i den paagældende Paragraf, at det skal være 1 af Kongen, 2 af Justitiarius og 3 — tidligere var det 2 — af det kommunale Raad eller Amsraadet udvalgte Mænd. Jeg kunde ønske, at denne Ordning var bleven noget mere folkelig, at dette Udvalg var blevet sammensat paa en noget anden Maade, saaledes at man der havde en noget større Betyggelse for, at Nævningerne ikke blive udtagne efter Klasser og efter Anskuelser.

Men, som sagt, disse Stridsspørgsmaal, hvorpaa Sagen er strandet hidtil, nytter det jo ikke stort at komme ind paa her, da det bliver et Spørgsmaal mellem de to Ting, hvorledes man kan jævne de Uoverensstemmelser, der endnu maatte være til Stede. Jeg skal kun gentagende udtale Haabet om, at man maa naa til et for det store menige Folk saa betryggende Resultat som muligt. Jeg siger med Villie „det menige Folk“, fordi Overklassen altid vil have andre og bedre Midler til at komme til deres Ret end de mindre bemidlede.

Under denne 1ste Behandling kunde jeg ønske at drage et Par Spørgsmaal frem vedrørende enkelte Forhold i Loven. Der har jo været talt saa meget i denne Sag, saa det kan godt være, at de have

været berørte før, men saa vidt jeg har set, have de det ikke.

Der har i de sidste 10—15 Aar udviklet sig en Praksis i vort Retsvæsen, der nærmest maa opfattes som et Angreb paa Pressefriheden. Jeg sigter herved til de Forbud, der fra forskellige Sider ere blevne nedlagte mod Pressen, og som have været ret talrige i den sidste halve Snes Aar. Det har navnlig været Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver, mellem Tyende og Husbond, som har været Genstand for disse Forbud, der gerne ere blevne nedlagte under Henviisning til, at man, som det udtales, vilde sikre Privatlivets Fred. Der har været en Tid, da man kunde kalde Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver Privatliv. I længst forsvunden Tid, da Svenden sad hos sin Mester, fik Kost og Logis hos ham og paa en Maade udgjorde en Del af hans Familie eller Husstand, kunde man vel sige, at dette Forhold var noget, som vedrørte Privatlivet, men efterhaanden som Forholdene have udviklet sig, er det et fuldstændigt Misforhold at henregne Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver til Privatlivet. Forholdet er jo nu, som enhver ved, dette, at paa begge Sider staar der stærke Organisationer, og Arbejdernes Organisation maa mange Gange i Arbejderens egen Interesse diktere Arbejderen hans Handlemaade indenfor Værkstedets Vægge, lige som Arbejdsgivernes Organisation maa gøre det samme indenfor Arbejdsgivernes Kreds. Det er derfor, forekommer det mig, aldeles urigtigt her at tale om noget Privatliv, og det er aldeles urigtigt, at der fra nogen Side kan nedlægges Forbud mod at gøre disse Forhold til Genstand for Omtale og Kritik i Pressen. Disse Forhold ere blevne saa fuldt ud offentlige, at det kun kan blive et Indgreb i Pressens Frihed og et Indgreb paa dennes berettigede Virksomhedsomraade, naar man fra en af Siderne kan diktere Forbud.

Det samme gælder Forholdet mellem Tyende og Husbonde. Jeg henleder Opmærksomheden paa en Foreteelse, vi i de senere Aar have haft her i Landet, nemlig Indførelsen af Polakker. Disse Folk komme fra et fremmed Land og kende ikke noget til Forholdene herhjemme. De ere, hvad der har været bevisligt, blevne lokkede herind ved falske Kontrakter. De ere blevne behandlede ilde adskillige Steder — jeg benægter ikke, at de sine Steder kunne være blevne behandlede godt, men paa sine Steder ere de blevne behand-